

ΕΤΟΣ I.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1877 ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΑΡΙΘ. 112.

Συνδρ. ετησια Ἀθηνῶν Δρ. 1.—
 » » Ἐπαρχιωτῶν » 1.20
 » » Ἐξωτερικοῦ » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ὁδῷ Ἐρμού ἀριθ. 267.

Εἰς ὁδὸν, ἔκτος τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν γέλλεται ἡ ἐφημερίς τῶν «Παιδῶν» ἀνευ προπληρωμῆς.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ.

ΚΕΦ. Β'.

Περὶ ἀνυψωτικῶν ἢτε ἐκπυρνωτικῶν αἰτιῶν.

Ὅπως αἱ διαλυτικαὶ εἴτε κατασρεπτικαὶ αἰτίαι ἀνάγονται κυρίως εἰς τὸ ὕδωρ, οὕτω καὶ αἱ ἀνυψωτικαὶ ἀναφέρονται κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῆς γῆς εὐρισχόμενον πῦρ. Τοῦτου ἕνεκα τὰ ἀποτελέσματα τῶν αἰτιῶν τούτων ὀνομάζονται *πυρογενῆ*, ὡς τὰ ἐκ τοῦ ὕδατος *ὕδατογενῆ*.

Ἡ ὑπαρξίς τοῦ ὑπογείου πυρὸς ἐκδηλοῦται κατὰ τρεῖς διαφόρους τρόπους:

1) διὰ τῶν λεγομένων Ἡφαιστειῶν ἐρρέων, 2) διὰ τῶν σεισμῶν καὶ 3) διὰ τῆς κατασφικρῶν ἀνυψώσεως διαφόρων μερῶν τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Ἡφαιστεια εἶναι λόφοι ἢ ὄρη ἔχοντα σχημακῶν, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῦ ἐξέρχεται πῦρ, καπνός, μύδρον διάπυρον, στάκτη, βράχοι καὶ λάβα, εἴτε πέτραι διαλελυμέναι.

Ὅταν τὰ φαινόμενα ταῦτα ἦναι ἀδιάκοπα

τὸ Ἡφαιστειον ὀνομάζεται *ἐνεργόν*, ὅταν δὲ παύσῃ πρὸς καιρὸν καλεῖται, *ἀργόν*, εἴτε *ἐσθεςμέρον*.

Οἱ γεωγράφοι ἀριθμοῦσι μέχρι τοῦδε περὶ τὰ 200 ἐνεργὰ Ἡφαιστεια καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς. Τὰ περισσότερα τούτων εὐρίσκονται

κατὰ τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Νοτίας καὶ Βορ. Ἀμερικῆς πολὺ ἀπάρχουσι προσέτι εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἐιρηνικοῦ ὠκεανοῦ καὶ εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν. Εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπάρχουσι μόνον τρεῖς, ἡ Αἴτνα καὶ ὁ Βεζουβίου εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, καὶ ἡ Ἐκλα εἰς τὴν νήσον Ἰσλανδίαν, εἰς τὸ βόρειον μέρος τῆς Εὐρώπης. Τὸ μέγιστον ἐνεργόν Ἡφαιστειον εἶναι εἰς τὰς Σανδουτῆκας νήσους.

Ὁ κρατὴρ τοῦ Βεζουβίου.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐσθεςμένων εἶναι πολὺ μεγαλύτερος ἐν τοιοῦτον ἀπάρχει καὶ εἰς τὴν Θῆραν, μίαν τῶν Κυκλάδων νήσων, ὅπου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκρήγνυται καὶ ἀνυψῶναι τὸ ἔδαφος τῆς θαλάσσης σχηματίζον νέα νησίδα. Πρὸ τινῶν ἐτῶν συνέβη μία τοιαύτη ἐκρήξις καὶ ἀνυψώσις ὕλων, διὰ τῶν ὁποῦν ἐσχηματίσθη νησίδιον, τὸ ὁποῖον πρὸς τὸ

μὴν τοῦ βασιλέως Γεωργίου ὠνομάσθη Γεώργιος.

Ἡ δύναμις τῶν ἡφαιστειῶν ὁρέων τοῦ νὰ ἐκρίπτουν μεγάλας ποσότητας στερεῶν ὕλων εἶναι τρομερά. Εἰς μίαν ἐκρηξίν τῆς Αἴτνης τὰ περίξ τοῦ κρατῆρος μέρη, 450 μιλίων τὴν περιφέρειαν, ἐκαλύφθησαν ὑπὸ στρώματός τινος ἄμμου-καὶ στάχτης 12 περίπου ποδῶν παχέος! Κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα μ. Χριστόν, αἱ πόλεις Ἡράκλειον καὶ Πομπητὰ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐτάφησαν ὑπὸ τοιοῦτον στρώμα ὕλης, ἐκρηφθεῖσας ἐκ τοῦ κρατῆρος τοῦ Βεζουβίου.

Τὸ 1600. ὁ φιλόσοφος Κίερχερ (Kiercher), ἐξετάσας ἐπιτοπιῶς τὸ ἡφαιστειὸν Αἴτνα ὑπελόγησεν, ὅτι ἡ ὕλη, τὴν ὅποιαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐξέμεσεν, ἦτο τόσον πολλή, ὥς ἡδύνατο νὰ σχηματίσῃ ὄγκον εἰκοσάκις μεγαλειότερον αὐτοῦ τοῦ ἡφαιστειοῦ ὄρους, ὅπερ εἶναι 40,870 ποδῶν ὑψηλὸν καὶ 30 μιλίων τὴν διάμετρον κατὰ τὴν βᾶσιν!

Κατὰ τὸ 1775 τὸ ἡφαιστειὸν τοῦτο ἐξέμεσε τοσαύτην λάβαν, ὥστε ἐσχημάτισε ποταμὸν 12 μιλίων μακρὸν, ἐνὸς καὶ ἡμίσεως πλατῶν καὶ 200 ποδῶν βαθὺν, εἴτε παχύν! Κατ' ἄλλην δὲ προγενεστέραν ἐκρηξίν, ἡ ἐξερευχθεῖσα λάβα ἐκάλυψεν ὄγδοῦκοντα τετραγωνικῶν μιλίων διάστημα!

Τὸ 1538 ἀνοψώθη εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νεαπόλεως ἐν μιᾷ νυκτὶ μέγας τις λόφος ὠνομασθεὶς *Νέος ὄρος*.

Τὸ 1559 περιοχή τις ἐν Μεξικῷ τῆς Ἀμερικῆς, ἥτις πρότερον ἐκαλόπετο ὑπὸ ὠραίων ἀγροκητιῶν, διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὑπογείου τούτου πυρὸς μετεβλήθη εἰς λοφώδη χώραν, φέρουσαν ἐξ λόφους, τῶν ὁποίων ὁ χαμηλότατος ἦτο 300 ποδῶν, ὁ δὲ ὑψηλότατος 1600 ὑπεράνω τῆς πρώτης ἐπιφανείας τῆς περιοχῆς.

Εἰς μίαν δὲ τῶν ἐκρηξέων τοῦ ἡφαιστειοῦ ὄρους Μάουνα Λάα εἰς τὰς Σανδουκίας νήσους λόφος ὅσον ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν μέγας, ἐξερριζώθη σύσσωμος ἐσφενδενίσθη ὑπεράνω παρακειμένου τινὸς δάσους καὶ ἐβρίφθη εἰς ἀπόστασιν 4 [2 περίπου μιλίον! (Ἀνολούθει.)

Ἡ ΑΡΧΑΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ.

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῷ. Μὴτὸ τῆς κ. Μαρίας Χ. Κ.]

Ἡ Αἴγυπτος, ἂν καὶ μικρὰ κατὰ τὸ μέγεθος, εἶναι ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλείων τοῦ κόσμου. Ὅταν ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸ Βιβλίον τῆς Γενέσεως περὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ πλουσίου ἐκείνου ποιμένου, καὶ περὶ τῶν

ἀπείρων αὐτοῦ ποιμνίων, καὶ πῶς ὁ ἄγγελος Κυρίου ἦλθεν εἰς αὐτόν, φέρων τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι ἤθελε γείνει πατὴρ μεγάλου ἔθνους, νομιζομεν, ὅτι ἀναγινώσκωμεν περὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τοῦ κόσμου. Ἄλλ' ὁμοίως, ὅτε ὁ Ἀβραάμ κατέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ νὰ εὕρῃ νομὴν διὰ τὰ ποιμνία του, εὗρε λαὸν, ὅστις ἔζη ἐκεῖ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, κυβερνώμενος ὑπὸ βασιλέων, οἵτινες ἐκτίσαν τὰ ὑπερμεγέθη παλάτια, τὰς πελωρίους πυραμίδας καὶ τοὺς στερεοὺς ναοὺς τῶν θεῶν, τοὺς ὁποίους ἐλάτρευον.

Εὐτυχῶς μένουσι μέχρι τῆς σήμερον πολλοὶ ἐξιστορήσεις τῶν ἀρχαίων ἐκείνων χρόνων. Ἄλλὰ πῶς;— δύναται τις, νὰ εἴπῃ — πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διασωθῶσι τὰ ὑπομνήματα ταῦτα ἐπὶ 4000 ἐτῶν, καὶ πῶς ἐγράψαν προὐ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ κονδυλίου καὶ τῆς μεμβράνης; Ἡ μεμβράνη, τὴν ὅποιαν εἶχον, ἦτο ἡ σκληρὰ πέτρα, καὶ τὸ κονδύλιον ἡ σμίλη τοῦ γλύπτου, διὰ τούτων διεσώθησαν τὰ ὑπομνήματα ταῦτα, ἐνῶ ἄλλα ἀργότερον γραφέντα ἐχάθησαν ἐντελῶς. Δὲν ἐγράφοντο δὲ μὲ γράμματα, εἴτε χαρακτηριστῆρας, ἀλλὰ πᾶσα ἰδέα ἐξεφράζετο διὰ μίαν εἰκονογραφίαν, ὥστε εὐκόλως δύνανται τὴν σήμερον νὰ ἐξηγηθῶσιν. Αἱ εἰκόνες αὐταὶ καλοῦνται *ιερογλυφικά* ἐξ αὐτῶν δὲ μαθαίνομεν πολλὰ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀρχαίας Αἴγυπτου, τῆς τε οἰκογενιακῆς, πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς. Οἱ πλούσιοι ἔζων ἐν μεγάλῃ πολυτελείᾳ. Αἱ οἰκίαι τῶν ἦσαν κτισμέναι ἐξ ὠραίου μαρμάρου καὶ περικυκλωμέναι μὲ κήπους καὶ ἀμπελώνας, καὶ μικρὰς λίμνας, ὅπου ἦσαν ὑψάρια. Ἐμβαίνων εἰς τὴν οἰκίαν ὁ ξένος προῦπαντάτο ὑπὸ ἀνδραπόδων (σκληθῶν), ἅτινα ἐξέβαλον τὰ σανδαλία του, καὶ ἔλουον τοὺς πόδας του μὲ ὕδωρ χυνόμενον ἐκ χρυσοῦ ἀγγείου. Εἰς τὴν τράπεζαν ὁ κύριος τῆς οἰκίας τῷ προσέφερον ἀνθοδέσμην καὶ ἐκρέμα στέφανον ἀνθέων εἰς τὸν λαιμὸν του. Ἐὰ σκευὴ ἦσαν ὄλα ἐκ χρυσοῦ, τὰ φαγητὰ πολυποίικια, καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ἐπαιάνιζε μουσική. Εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος, μικρὸν τι ἄγαλλμα τοῦ θεοῦ Ὁσίριδος ἐφέρετο εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ἐνεχειρίζετο ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον διὰ νὰ τοὺς ὑπενθυμίζῃ, ὅτι ὅσον καὶ ἂν διεσκέδαζον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἔπρεπε μίαν ἡμέραν νὰ ἀποθάνωσιν. Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου δὲν ἦτο δυσάρετος εἰς αὐτοὺς—καὶ ὄχι σπανίως ἔθετον εἰς τὴν τράπεζαν μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων τὸ βαλσαμωμένον πτώμα συγγενοῦς τινος ἢ φίλου. Εἰς ὄλα τὰ ἱστορήματα οἰκογενιακῆς ζωῆς, τὰ ὅποια ἔχομεν, εὐρίσκο-

μεν, ότι μεταξύ τῶν Αἰγυπτίων, ἡ γυνὴ ἦτο πάντοτε παρούσα, καὶ κατείχευ ἴσῃν θέσιν μὲ τὸν ἄνδρα. Πόσον βεβαία ἀπόδειξις πολιτισμοῦ εἶναι τοῦτο, μόνον ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει ταξειδεύσει, εἰς τὴν Ἀνατολὴν δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Τὴν σήμερον, ὁ Ἄραψ, ὅταν κατὰ τύχην ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς του, ἀμέσως προσθέτει—«Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ!» ἐκ τῆς μίανσεως δηλαδὴ τοιοῦτου τινὸς ἀντικειμένου.

Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον πολλὰ παιγνίδια, τινὰ τῶν ὁποίων εἶναι τὴν σήμερον εὐχρηστα παρ' ἡμῖν. Ἐν ἐξ αὐτῶν τώρα γνωρίζεται εἰς τὴν Ἰταλίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μοῖρα. Τὸ ζατρίκι, ὡς φαίνεται, ἦτο κοινὸν παιγνίδιον, καὶ τὸ «τόπι», τὸ ὁποῖον τόσον ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ, ἐτυμολογῆται ὑπὸ τῶν κυριῶν. Ὅταν ἐχρειάζοντο ἐνεργητικώτερας διασκεδάσεις, οἱ Αἰγύπτιοι εὕρισκον αὐτὰς εἰς τὸ κυνήγιον καὶ εἰς τὸ ὄψαρευμα. Τὰ δάση τὰ ἐπὶ τοῦ χειλοῦ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἦσαν πλήρη κυνήγιου, ὡς λ. χ. δορκάδων καὶ ἀγρίων βοῶν. Λέοντες προσέτι ἦσαν πολλοὶ καὶ ἀγριοί, καὶ ἐκυνηγοῦντο μετὰ μεγάλης προθυμίας. Εἰς τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου ἐκαυχᾶτο ὅτι εἰς μίαν ἡμέραν ἐφόνησεν 102!

Αἱ ἐνασχολήσεις τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν πολλὰ καὶ διάφοροι. Τὰ μέλη τῆς ἀριστοκρατίας ἐξέλεγον τὸ στρατιωτικὸν ἢ τὸ ἱερατικὸν ἐπάγγελμα, ὁ δὲ κοινὸς λαὸς τὰς τέχνας. Λέγεται ὅτι ὑπῆρχε νόμος ἀναγκάζων πάντα ἀνθρώπον ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τοῦτο, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀροῦ ἄπαξ ἐξέλεγε τὸ ἐπάγγελμα του, δὲν τῷ ἦτο συγκεχωρημένον νὰ τὸ ἀλλάξῃ. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γεωργοῦ ἦτο ἐν μεγάλῃ ὑπολήψει μετὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἐνῶ ὁ ποιμὴν ἔθεωρεῖτο ὡς βδέλυγμα, διότι νομαδικὴ τις φυλὴ ἐπέδραμέ ποτε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐνίκησε τοὺς Αἰγυπτίους καὶ ἐτυράνησε τὸν τόπον ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. Θαυμάζομεν εὕρισκοντες ὅτι πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θεωροῦμεν ὡς νέας ἐφευρέσεις, ἦσαν γνωστὰ εἰς τοὺς Αἰγυπτίους.

Ἡ ὑαλοουργία, ὅχι μόνον ἐγνωρίζετο ὑπ' αὐτῶν πρὸ 4000 ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ εἶχε φθάσει εἰς βαθμὸν τελειότητος ἀγνωστον ἤδη εἰς ἡμᾶς. Σάζεται μωσαϊκὸν τι ἐξ ὕλου, τοῦ ὁποίου ἡ λεπτότης εἶναι τοιαύτη, ὥστε μέρη τινὰ διακρίνονται μόνον διὰ τοῦ μικροσκοπίου. Τὰ ὑφάσματα τῆς Αἰγύπτου προσέτι ἦσαν περίφημα, τὰ δὲ λιναῖα πανία ἦσαν εἰς μεγάλῃν χρῆσιν καὶ μετὰ τὸν θάνατον τὰ πτώματα ἐτυλίσσοντο εἰς αὐτά.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν περίφημοι ἐργάται εἰς μεταλλεία. Τὰ μεταλλεῖα τῆς Αὐβίας παρέχον χρυσίον, καὶ ἐκαλλιεργοῦντο ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Χιλιάδες αἰχμαλώτων ἐργάζοντο εἰς αὐτά, καὶ, καθὼς οἱ Ἰσραηλιταί, ὑπέφεραν πολὺς κακώσεις ὑπὸ τῶν ἐργοδιωκτῶν. Ἡ ζωὴ τῶν ἦτο ἀκατάπαυστος βόσκανος δὲ θ θάνατος ἦτο ἐπιθυμητός, διότι ἔφερον ἀνάπαυσιν.

Ἡ ΑΘΗΝΑ.

Ἄθηνᾶ, ἡ πολιούχος καὶ προστάτρια τῶν Ἀθηνῶν, ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ πατρὸς τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, Διὸς γεννηθεῖσα ἐκ τῆς κεφαλῆς αἰετῶς, τὴν ὁποίαν διέσχισεν ὁ Πέλεκος τοῦ Ἡφαίστου. Ὡς θὰ ἴδωμεν, ὁ Ζεὺς κατέπιε τὴν Μῆτιν ἔγκυον οὖσαν· ὅτε δ' ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς γεννήσεως, ὁ Ζεὺς ἠσθάνετο τρομερὰς ὠδύνας καὶ ἀπηλλάγη αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου. Ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἐξῆλθεν ἡ Ἄθηνᾶ, νέα καὶ ἔνοπλος.

Ἡ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς γέννησις τῆς Ἀθηνᾶς διδάσκει ἡμᾶς ὅτι ἐκ τῆς κεφαλῆς διὰ τῆς φρονήσεως ἐξέρχεται ἡ σκέψις, ἀλλὰ διὰ νὰ εἶναι αὕτη τελεία καὶ ἀκαμία πρέπει νὰ ἐγκυμονῆται ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, νὰ καλλιεργῆται πολὺν χρόνον, ν' ἀναπτύσσεται καὶ τότε μόνον νὰ ἐξέρχεται, ὅταν τελειοποιηθῇ. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐξῆλθε παρθένος, νέα καὶ ἔνοπλος, διότι καὶ ἡ φρόνησις εἶνε πάντοτε ὀπλισμένη, καθαρὰ καὶ ἀνωτέρα τῶν παθῶν τοῦ σώματος.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἐφάνη χρήσιμος εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς τοὺς Γίγαντας, διότι αὐτὴ ἐφόνησε τὸν φοβερώτατον τῶν Γιγάντων, τὸν Πάλλαντα, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ Παλλάς. Διὰ τοῦ δέρματος τοῦ γίγαντος τούτου ἐκάλυψε τὴν ἀσπίδὰ τῆς, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἔθηκε βραδύτερον τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, τὴν ὁποῖαν βλέποντες οἱ ἔχθροὶ ἀπελιθοῦντο.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἐφιλονίκησε πρὸς τὸν Ποσειδῶνα περὶ τῆς ἐπωνυμίας τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ Θεοὶ, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνετέθη ἡ διαφορά τῶν δύο τούτων Θεῶν, ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ ὁποία διὰ τοῦ σιδήρου τῆς λόγχης κτυπήσασα τὴν γῆν ἐξήγαγεν ἐλαίας πλήρη καρπῶν, σύμβολον τῶν εἰρηνικῶν ἔργων. Οὕτω δὲ ἡ πόλις τοῦ Κέκροπος ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς Ἀθῆναι. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Παλλάδος ἦτο ἡ προστάτρια τῶν ἡρώων. Οὕτως ἐπροστάτευσε τὸν Ἡρακλέα εἰς τοὺς ἀγῶνας

του· ἐβοήθησε τὸν Περσέα νὰ καταβάλῃ τὴν Γοργόνα καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἀνδρομέδαν· ἐβοήθησε τὸν Διομήδην καὶ Ὀδυσσεά ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μέντορος καὶ ὠδήγησε τὸν Τηλέμαχον εἰς τὰς περιηγήσεις του. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐδίδασκε τὸν Βελλεροφόντην νὰ δαμάσῃ τὸν πτερωτὸν ἵππον Πήγασον, καὶ νὰ καταβάλῃ τὴν χμαιραν καὶ ἐπροστάτευσε τοὺς Ἀργοναύτας εἰς τὴν ἐκστρατείαν αὐτῶν.

Η ΑΘΗΝΑ

Ἄλλ' ἡ Ἀθηνᾶ ἂν καὶ ἐπροστάτευε τοὺς ἥρωας καὶ τοὺς φρονίμους, ἐκόλαζεν ὅμως ἀστηρῶς τοὺς ἀλαζόνες καὶ ἀνόητους, ὡς ἐτιμώρησε τὴν Ἀράχην, τὴν Τυρσηίαν, τὸν Μαρσίαν καὶ ἄλλους.

Ἡ Ἀθηνᾶ ἐθεωρεῖτο ἡ προστάτις τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν· εἰς αὐτὴν ἀπεδίδετο ἡ εὐρεσις τοῦ νῆσιν καὶ κεντᾶν· αὐτὴ ἐδίδασκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν χρῆσιν τῶν ἀρμάτων καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἐλαίας· αὐτὴ τέλος ἐδίδασκε τὸν Ἀπόλλωνα τὴν λύραν.

Διὰ τὰς ἰδιότητας ταύτας ἡ Ἀθηνᾶ ἐλατρεύετο πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρέτως ὅμως ἐν Ἀθήναις. Οἱ Ἀθηναῖοι εὐγνωμονοῦντες ἐσύστησαν εἰς τιμὴν αὐτῆς τὰ Παναθήναια, τὰ μικρὰ καὶ τὰ Μεγάλια, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐκτὸς ἄλλων ἐτελοῦντο καὶ ἀγῶνες μουσικῆς, τῶν αἰοιδῶν καὶ τῶν ῥητόρων. Ἔκτισαν εἰς τιμὴν αὐτῆς τὸ Ἐρέχθειον, ὅπου εὐρίσκετο τὸ ἀρχαιότατον καὶ ἐξ οὐρανοῦ πεσόν ζύβινον ἀγάλμα (ξόανον) καὶ ἡ ἱερὰ ἐλαία, καὶ τὸν λαμπρότατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον τῶν ναῶν, Παρθενῶνα.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸ περιφημότερον τῶν ἀγαλμάτων, ἔργον τοῦ διασήμου Φειδίου. Τὸ ἀγάλμα ἦτο ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος καὶ εἶχεν ὕψος 36 πήγεων. Ἐν αὐτῷ παρίσταται ἡ θεὰ σοβρὰ καὶ μεγαλοπρεπής· διὰ μὲν τῆς μίας χειρὸς κρατεῖ λόγχην, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀσπίδος αὐτῆς. Τὸ στήθος περιβάλλεται ἀγίδα καὶ λεπιδωτὸν θώρακα, φέροντα ἐν τῷ μέσῳ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε γρύπας (εἶδος πτηνοῦ) ἑκατέρωθεν καὶ ἐν τῷ μέσῳ σφίγγα.

Εἰς τὴν Ἀθηνᾶν ἱερὰ ἦσαν ἡ ἐλαία καὶ ἡ γλαυξ, σύμβολον τῶν νυκτερινῶν στίψεων.

ΙΝΔΟΣ ΓΥΜΝΟΣΟΦΙΣΤΗΣ.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» ἔχουσιν ἐνώπιον αὐτῶν ἐν ἑκ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων θαυμαστῆς αὐτοκακώσεως (ἂν δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ τὴν λέξιν ταύτην) ἧτις μέχρι τοῦ νῦν ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν πεπλανημένων ὁπαδῶν τοῦ Βούδα.

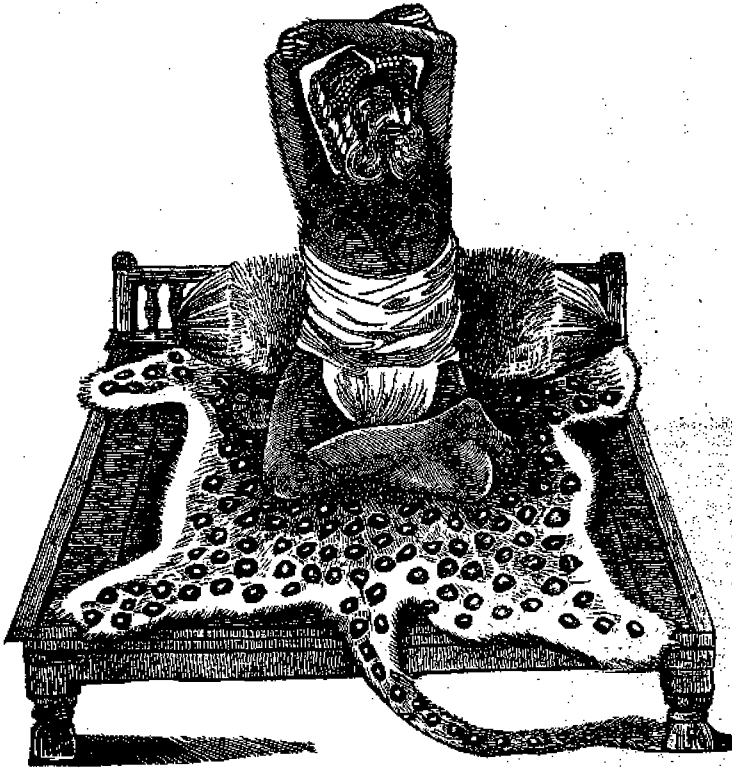
Πιστεύοντες, ὅτι τὸ ταλαίπωρον σῶμα εἶναι ἡ αἰτία καὶ ἡ πηγὴ πάσης κακίας καὶ ἀμαρτίας καθυποβάλλουσιν αὐτὸ εἰς παντοειδῆς κακώσεις καὶ βασάνους, νομίζοντες, ὅτι διὰ τῶν μέσων τούτων εὐαρεστοῦν τὸ θεῖον καὶ καθίστανται ἀξιοὶ τῆς εὐνοίας καὶ εὐλογίας του. Τοῦτου ἕνεκα πολλοὶ νηστεύουν πολὺ, ἀπέχοντες ἐντελῶς ἀπὸ πάσης τροφῆς, ἐνίοτε ἐπιτοσοῦτον, ὥστε ἀποθνήσκουν τῆς πείνης! Ἄλλοι ἀνάπτουν πυρὰν ὑποκάτω δένδρου τινός,

ἔπειτα κρεμοῦν ἑαυτοὺς ὑπεράνω αὐτῆς μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, καὶ μένουσιν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἕως ὅτου πραγματικῶς ψηθούσιν! ἄλλοι μετροῦν τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους, ὅπου κατοικοῦν, ἕως τῶν ἁγίων τόπων τῶν μετὰ τὸ σῶμά των, ἤγουν ἐξαπλούμενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἄλλοι κρατοῦν τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ξηραίνονται καὶ δὲν δύνανται νὰ τὰς κινήσουσιν ἐπὶ πλέον.

Ἐνα τοιοῦτον παριστᾶ ἡ προκείμενη εἰκονογραφία ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐκάθησε

τὸ καταφανέστερον μέρος τῆς πόλεως καὶ ἐκεῖ οἱ ταλαίπωροὶ Ἰνδοὶ προσέρχονται ἵνα λάβωσιν τὴν εὐλογίαν τοῦ καὶ ἀκούσωσιν παρ' αὐτοῦ λόγους σωτηρίας, προσφέροντες εἰς αὐτὸν εἰς ἀντάλλαγὴν πᾶν ὃ, τι δύνανται ἐκ τῶν ὑπαρχόντων των!

Πόσον διάφορος ἡ θρησκεία τοῦ Εὐαγγελίου, ἣτις ἀποκαλύπτει εἰς ἡμᾶς τὸν Θεὸν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἰ. Χριστοῦ ὡς Θεὸν ἀγάπης, ἐλέους καὶ οἰκτιρῶν, μὴ θέλοντα νὰ ἀπωλεσθῇ τις ἀλλὰ πάντες νὰ μετανοήσωσιν ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν των καὶ νὰ σωθῶσι!

ΙΝΔΟΙ ΓΥΜΝΟΣΩΤΗΡΙΣ ἢ ΦΑΛΙΡΗΣ

σταυροποδῆτι καὶ ἐκράτησε τὰς χεῖράς του εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται θέσιν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ὥστε κατέστη ἀδύνατον νὰ τὰς κινήσῃ πλέον.

Ἡ πράξις αὕτη ἐθεωρήθη ὡς ὑψίστη ἔνδειξις ἁγιωσύνης καὶ ἀνύψωσεν αὐτὸν εἰς τὴν περιωπὴν μεγάλου ἁγίου. Ὅθεν ἂν καὶ ἀδυνατῇ νὰ βοηθήσῃ ἑαυτὸν κατ' ἐλάχιστον, οἱ πολυάριθμοι πιστοὶ τοῦ Βούδα τὸν ἐβδύναν καὶ τὸν περιποιῶνται μετὰ πᾶσαν δυνατὴν περιποίησιν, ἐνδύοντες, νίπτοντες, τρέφοντες καὶ παρέχοντες εἰς αὐτὸν κατοικίαν καὶ κλίνην.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν μεταφέρεται ἐπὶ τραπέζης κεκαλυμμένης μετὰ δέρμα λεοπαρδάλεως εἰς

Πόσον δὲ εὐγνώμονες πρέπει νὰ ἡμεθα ἡμεῖς οἱ ἔχοντες τὸν θησαυρὸν τοῦτον τῆς γνώσεως εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καὶ πόσον πρέπει νὰ συμπαθῶμεν μετὰ τοὺς πεπλανημένους ἐκείνους ἀδελφοὺς μας καὶ νὰ φροντίζωμεν νὰ τοὺς ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς πλάνης των!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΚΛΗΣ

(Διάλογος)

Ἰδὼν ποτε ὁ Σωκράτης, ὅτι ὁ μεγαλείτερος υἱὸς του, Λαμπροκλῆς, ἐφέρετο ἀπειθῶς εἰς τὴν μητέρα του,

— Είπέ μοι, — εἶπεν, — υἱέ μου, γνωρίζεις ἀνθρώπους τινάς, τοὺς ὁποίους ὀνομάζομεν ἀχαριστοὺς;

— Βεβαίωτατα, — ἀπήντησεν ὁ νεανίας.

— Παρετήρησας δὲ διατί δίδεται ἡ ὀνομασία αὕτη εἰς αὐτούς;

— Μάλιστα, — εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς. Ἀχαριστοὺς ὀνομάζομεν τοὺς ὅσοι εὐεργετηθέντες ἀπὸ τινος, ἐνῶ δύναται ν' ἀποδώσωσιν τὴν χάριν, δὲν τὴν ἀποδίδουν.

— Δὲν εἶσαι δὲ τῆς γνώμης, ὅτι οἱ ἀχαριστοὶ πρέπει νὰ κατατάττωνται μεταξὺ τῶν ἀδίκων;

— Βεβαίωτατα, — ἀπεκρίθη ὁ νεανίας. . .

— Ὅσον λοιπὸν εὐεργετηθῆ τις ἀπὸ τινος καὶ φανῆ ἀχαριστός, δὲν εἶναι περισσώτερον ἀδικός;

— Ὁμολογῶ καὶ τοῦτο, — εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς.

— Ποίους λοιπὸν ἄλλους καὶ ἀπὸ ποίους θὰ εὐρωμεν, ὅτι εὐεργετοῦνται περισσώτερον ἢ τῆς παιδας ὑπὸ τῶν γονέων τῶν; Οἱ γονεῖς δὲν παρήγαγον αὐτοὺς καὶ δὲν τοὺς ἔκαμαν νὰ ἴδωσι καὶ ἀπολαύσωσι τόσα ἀγαθὰ, ὅσα ἡ θεία Πρόνοια παρέχει εἰς τοὺς ἀνθρώπους; τὰ ὁποῖα καὶ τόσο πολυτίμα μᾶς φαίνονται, ὥστε λυπούμεθα νὰ τὰ ἀφήσωμεν; . . . Παρατήρησον δὲ καὶ πόσον ἡ μήτηρ σου ὑπέφερε διὰ σέ. Σὲ ἐβάστασεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς, σὲ ἔφερεν εἰς τὸ φῶς μὲ πόνους καὶ ᾠδύνας, σὲ ἀνέθρεψε, σὲ ἐδίδαξε πρῶτον τὰ εἰς τὸν θῆον χρήσιμα. . . Καὶ τί δὲ δὲν δαπανῶσιν οἱ γονεῖς διὰ τὰ τέκνα, φροντίζοντες ν' ἀναθρέψωσι καὶ ἐκπαιδεύσωσιν αὐτά;

— Ναί, ναί, — εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς, τὴν εὐχαριστῶ δι' ὅλα ταῦτα, ἀλλὰ ποῖος δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὴν ἀγριότητάς;

— Καὶ τί στοχάζεσαι, ὅτι εἶναι δυσκολώτερον νὰ ὑποφέρωμεν τὴν ἀγριότητα τοῦ θηρίου, ἢ τὴν τῆς μητρός;

— Ἐγὼ στοχάζομαι, — εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς, ὅτι εὐκολώτερον δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὸ θηρίον ἢ τοιαύτην μητέρα.

— Καὶ σὲ ἐδάγκασεν ἄραγε ἡ μήτηρ σου ποτὲ, ἢ σὲ ἐλάττισε (ἐκλώττησε) καθὼς πολλοὶ τὸ ἔπαθον ἀπὸ τὰ θηρία;

— Ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μὲ λέγει τόσα κακά, ὅσα τις δὲν ἤθελεν ἀκούσει εἰς ὅλην τὴν ζωὴν του, εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς.

Καὶ σὺ δὲν συλλογίζεσαι, — ἀπεκρίθη ὁ Σωκράτης, — ποσάκις τὴν ἠνώχλησας καὶ τὴν ἐπειράξας ἀπὸ τὴν βρεφικὴν σου ἡλικίαν νύκτα καὶ ἡμέραν μὲ τὰς φωνὰς καὶ τὰς ἀταξίας σου, καὶ πόσας πικρίας ἐπιεξ διὰ σέ καὶ εἰς τὰς ἀρ-

ρωστίας σου καὶ καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ἀνατροφῆς σου; σὺ δὲ ἀντι νὰ ἀποδίδῃς ἀπειρον εὐγνωμοσύνην ζητεῖς; νὰ τὴν λυπῆς;

— Καὶ ἐγὼ δὲν ζητῶ νὰ τὴν λυπῶ, — ἀπήντησεν ὁ Λαμπροκλῆς.

— Καὶ μικρὸν τάχα πρᾶγμα εἶναι αὕτη ἡ ἀπειθεία, τὴν ὁποῖαν δεικνύεις; Δὲν γνωρίζεις; ὅτι ἡ μήτηρ σου θέλει τὸ καλὸν σου καὶ διὰ τοῦτο σὲ ἐπιπλήττει, ἢ φαντάζεσαι ὅτι ζητεῖ τὸ κακὸν σου;

— Ποτὲ δὲν φαντάζομαι, ὅτι ἡ μήτηρ μου ζητεῖ τὸ κακὸν μου, — εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς.

— Μητέρα, λοιπὸν, ἡ ὁποῖα σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ περιποιεῖται τοσοῦτον καὶ εἰς τὰς ἀσθενείας σου καὶ πῶς νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς ἐνδειαν τῶν ἀναγκαίων σου φροντίζει; — μητέρα ἡ ὁποῖα τόσα ὑπέμεινε διὰ σέ — μητέρα, ἡ ὁποῖα νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ σὲ εὐχεταὶ ν' ἀπολαύσῃς ὅλα τὰ κατὰ τοῦ κόσμου — μητέρα τοιαύτην, ἂν δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς; διότι σὲ ἐπιπλήττει διὰ τὸ καλὸν σου, εἴσαι ἀναίσθητος, οὐδὲ γνωρίζεις τί εἶναι τὸ συμφέρον σου.

Διὰ τοῦτο βλέπεις, ὅτι εἰς τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους ὁ περίφημος νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων Σόλων διώρισεν εἰς τὴν πόλιν περὶ ὁποιασδήποτε ἄλλης ἀχαριστίας οὔτε λόγον κάμνει, οὔτε εἰς δίκην καλεῖ, ἀλλὰ παραβλέπει τοὺς ὅσοι λαβόντες χάριν δὲν τὴν ἀνταποδίδουν ἂν ὅμως δὲν περιποιεῖται τις τοὺς γονεῖς του δικαίεται καὶ τιμωρεῖται αὐστηρῶς, οὐδὲ τῷ εἶναι συγχωρημένον νὰ γείνη ἀρχὸν, διότι πῶς δύναται ὁ τοιοῦτος νὰ εὐεργετῇ τὴν πόλιν, ἐνῶ φέρεται ἀχαριστῶς πρὸς τοὺς γονεῖς του; . . . Προσέτι δὲ ἂν τις δὲν περικοσμή τῶς τάφους τῶν γονέων του, ἀφοῦ ἀποθάνωσι; καὶ τοῦτο λαμβάνει ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετάζει ἡ πόλις, ὅταν πρόβηται νὰ ἐκλεχθῇ τις ἀρχὸν.

Σὺ λοιπὸν, ὦ παῖ, ἐὰν ἔχῃς τὰς φρένας σώας παρὰ μὲν τοῦ Θεοῦ ζήτησον νὰ σὲ συγχωρήσῃ, ἐὰν παρημέλησας τὴν ἰδίαν σου μητέρα, ἢ ἐφέθης κακῶς πρὸς αὐτήν, μὴ καὶ οὗτος σὲ ἴδῃ, ὅτι εἶσαι ἀχαριστός καὶ ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ σοῦ.

Πρόσεχε προσέτι μήπως καὶ οἱ ἄνθρωποι μαθόντες, ὅτι εἶσαι ἀχαριστός εἰς τοὺς γονεῖς σου σὲ ἀτιμάσωσι, καὶ αὐτῷ μείνης, ἔρημος φίλων. Διότι ἂν σε νομίσωσιν ἀχαριστόν, οὐδεὶς θὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἂν σε εὐεργετήσῃ θὰ φανῆς εὐγνώμων πρὸς αὐτόν.

(Ἐλευθέρᾳ μετάφρασις ἐκ τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Ξενοφώντος).

ΙΔΕΑΙ ΑΡΧΑΙΩΝ

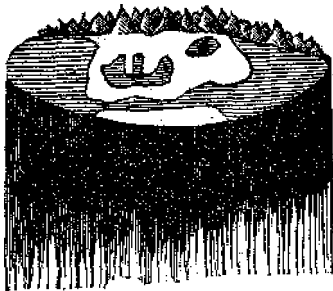
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΜΑΣ.

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται θὰ γελάσουν βεβαίως βλέποντες τὰς παρατεθειμένας ἐνταῦθα εἰκονογραφίας καὶ ἀναγινώσκοντες, ὅτι αὐταὶ παριστῶσι τὰ σχήματα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀρχαῖοι ἐφαντάζοντο, ὅτι εἶχεν ἡ γῆ μας* καὶ ὁμοίως αἱ γεωγραφικαὶ καὶ ἀστρονομικαὶ τῶν γνώσεις ἦσαν τόσοι ὀλίγοι, ὥστε ἐφαντάζοντο αὐτὴν ὑπὲρ παντοῖα καὶ ποικίλα σχήματα. Οὕτω λ.χ. κατ' ἀρχὰς μὲν τὴν ἐνόηζον ὡς ἐπίπεδόν τι ἄμορφον πλέον εἰς τὸν ἀέρα ἢ τὸ ἀχανές, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν πρώτην εἰκονογραφίαν.

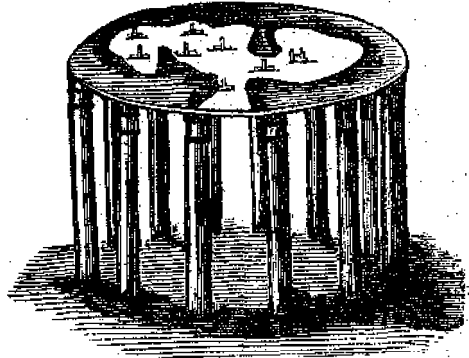
Ἡ Γῆ ἐπίπεδος.

Μετὰ ταῦτα τὴν ἐφαντάζοντο, πιθανὸν ἐκ τοῦ κυκλωτεροῦ σχήματος τοῦ ὀρίζοντος, ὡς κυκλωτέρας τραπέζιον μὲ ῥίζας καὶ ριζίδια ὑπ' αὐτὸ, διὰ τῶν ὁποίων συνεκρατεῖτο εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ ἔμενε σταθερὰ, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν δευτέραν εἰκόνα.

Ἡ Γῆ μὲ ῥίζας.

Οἱ ἱερεῖς τῆς Ἰνδίας καὶ ἄλλων χωρῶν ἐφαντάζοντο αὐτὴν ὡς πινάκιον ἐστηρικμένον ἐπὶ στηλῶν. Τὴν ἰδέαν ταύτην εὐρίσκομεν ἐκτεθειμένην καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Ἰὼβ κεφ. λη'. 4—7 καὶ ἐν τῷ ρβ'. 23 φαλμῶ.

Ἡ Γῆ κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν ἱερέων τοῦ Βέδα.

«Πόσον ἀνόητοι πρέπει νὰ ἦσαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι!» ἴσως θὰ ἀνακράξῃ τις ἐκ τῶν ζωηρῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν. Μὲ τὰς ὁποίας ἡμεῖς ἔχομεν γνώσεις καὶ ἰδέας περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς, βεβαίως οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι φαίνονται ἀνόητοι, παιδαριώδεις* ἀλλ' ὁμοίως δὲν ἀμφισβῶ, ὅτι καὶ ἡμεῖς, ἀν' ἐξώμεν εἰς τὸν καιρὸν τῶν δεκάθ' εἶχομεν καλλιτέραν ἰδέαν ἀπὸ αὐτοῦ περὶ τούτου. Μετὰ τούτους αἰῶνας, κατὰ τοὺς ὁποίους πολλοὶ ἄνθρωποι εἰργάσθησαν, βεβαίως ἡμεῖς γνωρίζομεν περισσότερα καὶ ὀρθότερα ἔχει μόνον περὶ τῆς γῆς μας, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ Ἥλιου καὶ περὶ τῆς Σελήνης καὶ ἀκόμη περὶ αὐτῶν τῶν ἀστέρων, καὶ διὰ ταῦτα πρέπει νὰ ἡμεῖς εὐγνώμονες εἰς τοὺς καλοὺς ἐκεῖνους ἀνθρώπους τοὺς κοπιάσαντας δι' ἡμᾶς, καὶ εἰς τὸν Θεόν, ὅστις ἠδούκησε νὰ γεννηθῶμεν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι τόσοι ἀνεπτυγμένοι.

(*Ἀκολουθεῖ.)

ΤΡΕΙΣ ΕΥΛΟΓΙΑΙ.

Ἀγαθὴ συνείδησις, ὑγεία, καὶ χρήματα εἶναι τρία ἀνεκτίμητα ἀγαθὰ τῆς θείας Προνοίας. Ἐκαστος ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐργάζεται πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ τελευταίου, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέχη ὥστε ἡ ἀπόκτησις τῶν χρημάτων νὰ μὴ παραβλάπτῃ οὔτε τὴν συνείδησίν του, οὔτε τὴν σωματικὴν ὑγείαν του.

Συμβουλευομέν λοιπὸν πάντας τοὺς μικροὺς

μας αναγνώστας ταῦτα : « Προσέχετε εἰς τὴν συνείδησίν σας· διότι ὅρις χάση τὴν συνείδησίν του δὲν τῷ ἀπομένει τίποτε ἄξιον τηρήσεως. »

« Προσέχετε εἰς τὴν ὑγίαν σας. Ἐάν ἔχετε καλὴν ὑγίαν, δοξάζετε τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο· καὶ ἐκτιμᾶτε αὐτὴν μετὰ τὴν συνείδησίν σας· διότι ἡ ὑγία εἶναι ἀγαθόν, τὸ ὅποιον δὲν ἀγοράζεται διὰ χρημάτων. »

« Περὶ δὲ τῶν χρημάτων φροντίζετε νὰ ἀποκτήσετε ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὸν βραχέα· ἐπίγειον ζωὴν σας· ἀλλὰ μὴ κάμνετε αὐτὰ τὸ ὕψιστον ἀγαθόν σας· τὰ χρήματα εἶναι τὰ μέσα καὶ οὐχὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου· διὰ τοῦτο καὶ δὲν δύνανται νὰ τὸν καταστήσωσιν εὐτυχῆ. » « Ἐἶναι δυσάρεστον, ἔγραφέ ποτε ὁ βαθύπλουτος τραπεζίτης Ροσχιλδ εἰς ἓνα τῶν φίλων του, νὰ κοιμᾶται τις μὲ πολὺκροτον πιστόλιον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ νὰ λαμβάνῃ πολλὰς ἀπειλητικὰς ἐπιστολάς καθ' ἑκάστην, μόνον καὶ μόνον διότι ἔτυχε νὰ ἔχη περισσότερα χρήματα ἀπὸ τοὺς γείτονας του! »

Καὶ ἀρχαίως τις φιλόσοφος, εἰς τὸν ὅποιον ἰδωρήθη ἓν τάλαντον (6,000 δραχμῶν) ἐπιστρέψας αὐτὸ μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸν φίλον του, ἔγραφε, « Λάβε ὀπίσω τὸ ἀργύριόν σου· διότι μισῶ δωρεάν, ἤτις μὲ κάμνει ν' ἀγρυπνῶ! »

« Ἐνθυμισθεὶς δὲ καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σάβηξ καὶ σκωρία καὶ κλέπται διαφθείρουσι καὶ κλέπτουσι, ἀλλὰ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὐδὲν τῶν τοιούτων ὑπάρχει. »

ΤΟ ΚΑΛΙΣΤΟΝ ΠΡΑΓΜΑ.

Ἰουδαίος τις διδάσκαλος ἠρώτησέ ποτε τοὺς μαθητὰς του, « Ποῖον ἦτο τὸ κάλλιστον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἠδύνατό τις νὰ ἐπιθυμῆ; »

Εἰς τῶν μαθητῶν εἶπε, « Ἡ ἀλήθεια, γενναϊότητα καὶ ἀεικήρης διάθεσις. » Ἐτερος, « καλὸς σύντροφος. » Τρίτος, « καλὸς γείτων. » Τέταρτος παρετήρησεν, ὅτι ἐπρωτίμα « ἄνθρωπον, ὅστις ἠδύνατο νὰ προβλέπῃ τὰ μέλλοντα. » Τελευταῖον ἠγέρθη πέμπτος, ὀνόματι Ἐλεάζαρ, καὶ αὐτὸς εἶπεν, ὅτι κάλλιστον πάντων ἦτο « καρδία καθαρὰ. »

Ὁ διδάσκαλος ἤκουσε πάντας, ἀλλ' ἀπεκρίθη μόνον εἰς τὸν Ἐλεάζαρ, εἰπὼν, « Σὺ ἀληθῶς περιέλαβες εἰς δύο λέξεις πᾶν ὅτι οἱ ἄλλοι συμμαθηταὶ σου ἐξέφρασαν· διότι, ὅστις ἔχει καρδίαν καθαρὰν, θὰ ἦναι καὶ ἀεικήρης καὶ καλὸς σύντροφος καὶ καλὸς γείτων, καὶ εὐκόλως θὰ βλέπῃ τί πρέπει νὰ κάμῃ καὶ τὸ πῶς νὰ τὸ κάμῃ κάλλιστα. »

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ

εἰς τὸ αἰνίγμα τοῦ προηγουμένου φύλλου.

Ἔνεκα παραδρομῆς τοῦ τυπογράφου εἰς τὴν 25ην σείραν ἀντὶ τὰ τετθ

« Ἐγείναν πάντα ὑπ' ἔμου βουλή τ' οφείας βελας, » ἰδομοσεσθη

« Ἐγείνα· μετὰ πολλῆς σοφίας. »

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι νῆσος καὶ ἀνήκω εἰς τὴν γῆν τὴν τῆς Ἑλλάδος· καὶ ποτε ἐτέλειον φόρον εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος· ἀλλὰ νῦν ὑπεῖκω ὅλην εἰς φυλὴν ἐτχνηωμένην, Ἐν Ἐδρώπῃ, πλὴν ἀλλ' ὁμως ἐκ Σκυθῶν καταγαμίνην.

* Ἄν τὸ πρῶτον κ' ἄλλα τρία κόφης ὀκισθεν στοιχεῖα, καὶ εἰδῶς ἐπιχειρήσης, τὰς χορδὰς μου νὰ κινήσης, θὰ σὲ θέλῃ ἄρμονια, ἵσως ἀρκετὰ ἡδέια.

* Ἄλλ' ἔάν τὰ τρία πρῶτα ἐκ τοῦ ὄλου ἀφαιρήσης, τὸν δὲ τόνον στήν δευτέραν σὺλλαβὴν μου ἐπιθέσης, τότε τρέμει, τότε φεῦγε, ἐάν πυθ με ἀπαντήσης, ἐπειδὴ ἐνόσφ μ' ἔχεις, πολυστενακτα θὰ ζήσης.

Ἐάν δὲ κ' ἐκ τρίτου κλίην ἐκκοπήν μοι κάμῃς ἄλλην, τότε, φίλε, θὰ μὲ ἴδῃς, ἀπαράλλακτον τῆς Ἰδῆς, τιμωρούμενον ματαίως ὑπὸ κούφου βασιλέως.

* Ἄλλ' ἔάν ἡ ἐκκοπή σου χεῖρ καὶ ἄλλην ἐπιφέρῃ ἐκκοπήν τῆς κεφαλῆς μου, θὰ μὲ ἴδῃς· τότε ἔν μ' ἐρε ὀκισθέντινών θηριών, προσδοκῶντα τὴν τροφήν μου, κ' ἔχοντα ταχεῖς τοὺς πόδας, ἀπεχθῆ θὲ τὴν μορφήν μου.

Ἐάν τώρα δὲν μὲ θέλῃς γράφοντα ἀνοησίας, μὴ πολὺ, πολὺ φροντίζῃς τὰ περὶ ὀρθογραφίας.

Αἰ. Π. Σ.

ΑΥΣΕΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος

ΣΠΟΡΟΣ—δρας—δρος—πόρος—δρείς, κτλ.

Τὸ ἔλυσεν ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Κ. Χαλκούλος καὶ ἡ ἐξ Ἰδρας Ζωὴ Δημητριάδου.

ΑΥΣΕΙΣ

ἱερογραφικῶν ἐρωτήσεων τοῦ 1876.

Τὰς ἱερογραφικὰς ἐρωτήσεις τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἔλυσε ὁ ἐκ Θεσσαλονικῆς Μιχαὴλ Μιχαηλίδης καὶ ὁ ἐκ Βόλου Γ. Παπαδόπουλος, εἰς ἕκαστον δὲ ἰδῶθ' ἀνὰ ἐν ἀντίτιπον τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Χ. Παρὰ μὲν ὡραίας χρωματισμένας εἰκόνας.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

—Τίς τῶν βασιλέων τοῦ Ἰούδα καὶ Ἰσραὴλ ὑπῆρξεν ὁ κάκιστος;

—Εἰς ποῖα μέρη τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀναφέρεται, ὅτι οὗτος τις ἐνομιμῆθη τὴν μητρίαν του;

—Πῶσοι ἦσαν οὐκ ἐπιδόξας τοῦ πολέμου καθ' ὄλον τὸν Ἰσραὴλ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Δαβὶδ;